

— Ὡμίλῃσον εἰς αὐτὸν διὰ τὰς τύψεις σου... διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς τιμωρίας... καὶ ἰκέτευσε αὐτὸν νὰ ζήσῃ... Ἐν ἀνάγκῃ διάταξον καὶ ὑπόδειξον αὐτῷ τὸ καθήκον του.

— Καλὰ! καλὰ! ἔσο ἡσυχος, εἶπεν ὁ Δακκολάρ, φέρε τον εἰς ἐμέ, καὶ ἐδῶ, μόνος μὲ αὐτόν, ἤξεύρω τί πρέπει νὰ τῷ εἰπῶ.

— Βασιζομαι εἰς σέ· ἡ πατρικὴ ἀγάπη θὰ σέ ἐμπνεύσῃ.

— Βεβαίως... Διὰ τοῦτο ἀποθνήσκω, εἶπεν ὁ Δακκολάρ, καὶ δὲν λυποῦμαι παρὰ πολὺ ὀλίγον!... Ὁ ἀποθάνω ἢ οὕτως ἢ ἄλλως... Ἐπειτα, ἐξ αὐτοῦ καὶ χάριν αὐτοῦ... εἶνε μία παρηγορία... Φέρε τον τὸ ταχύτερον.

— Μετὰ τὴν δίκην, τὴν ὁποίαν θὰ τῷ ἀποκρύψω, καὶ ἀφοῦ ἴδω ὅτι εἶνε ἐν κατὰστάσει νὰ ὑποφέρῃ τὰς φοβερὰς αὐτὰς συγκινήσεις.

— Καλὰ... Βασιζομαι εἰς τὸν λόγον σου, εὐχαριστῶ!

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἔλαβε χώραν ἐν τῇ φυλακῇ τῆς ἀστυνομίας, ἐνθα ὁ Δακκολάρ μετηνέχθη δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Κακουργιοδικείου.

Ἡ δίκη εἶχεν ὀρισθῇ διὰ τὴν δεκάτην τετάρτην Νοεμβρίου, θὰ διήρκει δὲ πιθανῶς τρεῖς ἡμέρας. Τὴν παραμονὴν, ὁ Λουβὲν εὐρέθη, περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς ἐσπέρας, νεκρὸς ἐν τῇ εἰρκτῇ του. Διὰ τῆς αἰχμῆς παλαιοῦ καρφίου εἶχε γράψῃ ἐπὶ τοῦ τοίχου: «Πεθαίνω, διότι ἐχωρίσθηκα ἀπὸ τὸν *Λαυρέντιο Δαλισιέ*!» Εἴτα ἐπειράθη νὰ ἐμπήξῃ τὸ καρφίον εἰς τὴν καρδίαν του· ἀλλ' ἡ δύναμις τῷ ἔλειπεν. Ἐσχίσε τότε εἰς λωρίδας ἐν ἔνδυμά του καὶ κατεσκεύασε βρόχον δι' οὗ ἀπηγγενίσθη ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

ΑΒ'

Ἡ κοινὴ περιέργεια, ζωηρῶς διεγερθεῖσα ἐκ τῆς δίκης ταύτης, δὲν ἱκανοποιήθη τελείως. Ἡ συζήτησις ἡπλοποιήθη καὶ ἐβραχύνθη ἐκ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Δακκολάρ τοῦ ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ προέδρου· ἐπειράθη μάλιστα, ἵνα τελείωσιν ταχύτερον, νὰ ἐπιβάλῃ σιγὴν τῷ συνηγόρῳ αὐτοῦ.

Ὁ Πατὶν ἐμιμήθη καλῶς ἢ κακῶς τὸν ἀρχηγόν του.

Εἰς τῶν κυριωτέρων μαρτύρων, ἡ Μαριέτα, ἀπουσίαζεν. Πρὸ τινων ἡμερῶν, πεισθεῖσα περὶ τῆς φοβερὰς μηχανορραφίας, ἣς ὑπῆρξε θύμα, κατελήφθη ὑπὸ ἀγρίας παραφροσύνης καὶ ἐνεκλείσθη ἐν τινὶ φρενοκομείῳ, ἀνευ ἐλπίδος ἰάσεως.

Τὸ τέλος τῆς πρώτης ἡμέρας καὶ ἡ πρώτη τῆς δεκάτης πέμπτης κατηναλώθησαν ὑπὸ τῶν οἰκωγῶν καὶ τῶν διαμαρτυρήσεων τοῦ Μωυσέως καὶ τοῦ Σαμουήλ κατὰ τρόπον, ὥστε ὁ Δακκολάρ ἀνυπομονῶν παρητήθη τῆς σιωπῆς του.

— Ἐλα λοιπόν... ἀρκετὰ εἶπατε διὰ τὸ τίποτε, ἀνέκραξεν... ἡ ὑπόθεσίς σου εἶνε καθαρά, Σαμουήλ, διατί ἀνυπομονεῖς; Ἦτο ὁ συνήθης μου χρηματοφύλαξ, εἶχο-

μεν ἀνοικτὸν λογαριασμόν... Ζητήσατε εἰς αὐτὸ τὸ κατάστιχον τὸν ἀριθμὸν 52, εἶνε ὁ ἰδικός μου... θὰ εὑρετε εἰς τὸ ἐνεργητικόν μου πέντε χιλιάδας φράγκων καὶ κἄτι... τὰ ὁποῖα τῷ χαρίζω... Ἄφησε νὰ καταδικασθῇ, τί διάβολο!

Τοῦτο συνετέλεσεν ἔτι μάλλον εἰς συντόμους τῆς δίκης, ἡ δὲ ἀπόφασις ἐξεδόθη τὴν νύκτα τῆς δεκάτης πέμπτης.

Κετεδικάσθησαν!

Ὁ Γεώργιος Δαλισιέ, ἐπικαλούμενος Δακκολάρ, εἰς θάνατον.

Ὁ Κλαυδίας ἐρήμην εἰς θάνατον.

Ὁ Πκτίν, ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Σαμουήλ Ριχάρ εἰς ἰσόβια ἀναγκαστικὰ ἔργα. Διὰ τὸν Μωυσῆν, ὑπερβάντα τὸ ἐξηκοστὸν, ἡ ποινὴ μετεβλήθη εἰς ἰσόβιον φυλάκισιν.

Ὁ Φραγκίστος Οὐσδάλ καὶ ὁ Φοβέτ—ὁ τελευταῖος οὗτος ἐρήμην—εἰς ἔκδοσιν ἐτῶν ἀναγκαστικὰ ἔργα.

Ἡ Ἄννα Γκορόν, χήρα Σανόας, εἰς ἐπτὰ ἐτῶν ἀναγκαστικὰ ἔργα· ὁ δὲ ὑπηρέτης αὐτῆς εἰς πενταετὴ εἰρκτὴν.

— Ἐπὶ τέλους! εἶπεν ὁ Δακκολάρ ἀκούσας τὴν ἀπόφασιν ταύτην... ἐτελείωσε.

Ὡδηγήθη πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν του, ἐνῷ δὲ ἐλάμβανον δι' αὐτὸν τὰ κατάλληλα μέτρα ὅπως μὴ αὐτοκτονήσῃ παρετήρησε τὸν Μούλ.

— Αἶ, σύ! εἶπεν, ἤξεύρεις τί σκέπτομαι τώρα... Ἐχω τὸν λόγον σου.

— Ἔσο ἡσυχος εἶπεν ὁ Μούλ, θὰ τὸν τηρήσω.

— Καλὰ! αὐτὸ θέλω.

— Ὅταν δυνηθῇ νὰ ὑποφέρῃ τὰς συγκινήσεις.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Δακκολάρ. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ περιμένω ἐγώ!... Πόσος καιρὸς μοὶ μένει; δέκα πέντε ἡμέρας, τρεῖς ἐβδομάδες περίπου;

— Αὐτὸ ἀρκεῖ.

— Ἀ! ὅχι! Θέλω νὰ εἶμαι βέβαιος. Ἠρνήθη νὰ κάμω ἀνακοπὴν πρὸ ὀλίγου, διότι εἶνε ἀνανδρία· ἀλλ' ἂν πρόκειται νὰ κερδίσω καιρόν, εἶμαι ἐντὸς τῆς προθεσμίας καὶ κάμνω ἀνακοπὴν... Ἀς μοὶ φέρουν ἕνα δικαστικὸν κλητῆρα, ὅποιον δήποτε... καὶ γρήγορα!

Ἡ ἀνακοπὴ συντάχθη καὶ ὑπέγραψεν αὐτὴν: Ἀντώνιος Κρουζίνης, ἐπικαλούμενος Δακκολάρ, ψευδῶς Γεώργιος Δαλισιέ.

— Τώρα, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος τῷ Μούλ, ἡ ὑπόθεσίς μου εἶνε ἐν τάξει, βασιζομαι εἰς σέ.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ Μούλ.

[Ἐπειτα συνέχισεν].

*

ΑΠΟ 1ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΥΜΠΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κατὰ μετάφρασιν ΔΜΛ.

ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν.

[Τέλος]

Μετὰ μικρὰν παῦσιν ὁ κύριος Βρεμόν ἐξηκολούθησεν:

— Αυσκολεύομαι νὰ πιστεύσω ὅτι ἀστείζεσθε. Εἶνε ἀληθές, πρέπει δὲ καὶ ὑμεῖς νὰ τὸ ὁμολογήσετε, ὅτι διὰ τῶν αἰφνιδίων αὐτῶν προτάσεών σας, ζητεῖτε νὰ μὲ ἐκπλήξετε. Ἀκούσατε: Δότε μοι τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας, ὅτι αἱ προτάσεις σας αὐταὶ εἶνε εἰλικρινεῖς, ἐπιτρέψατέ μοι ὁμῶς νὰ ἐξετάσω καὶ τὰς διαθέσεις τῆς Φερνάνδης, ἐὰν δ' ἐπιμένετε ἀποποιουμένη τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μεταξὺ μας συνοικεσίου, τοῦ μάλλον προσήκοντος, θὰ σὰς ὑπακούσω.

— Θὰ μὲ ὑπακούσετε; ἐπανελάβεν ἡ κυρία Δελινιὺ μετ' ἐλαφρὰς εἰρωνείας, πείθομαι εἰς τὰς διαβεβαιώσεις ὑμῶν καὶ σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι θὰ εἶμαι πρὸς ὑμᾶς εἰλικρινής. Ἐπίσθητε;

— Σχεδόν.

— Τώρα θὰ φωνάξω τὴν Φερνάνδην καὶ θὰ τὴν ἐρωτήσωμεν ἀμφοτέρω. Εἶμαι ἤδη προητοιμασμένη.

— Θὰ ἐπρωτίμων...

— Νὰ τῇ ὁμιλήσετε μόνος; Πρὸς τί; Δὲν εἶναι εὐπρεπέστερον νὰ πράξετε τοῦτο ἐνώπιον τῆς μητρὸς τῆς;

Ταῦτοχρόνως ἔσυρε τὸν θώμιγκα τοῦ κωδωνίσκου καὶ ἐνεφανίσθη ὑπηρετής.

— Εἶπατε εἰς τὴν κόρην μου ὅτι τὴν ζητῶ.

Ἡ κυρία Δελινιὺ καὶ ὁ κύριος Βρεμόν σιγῶντες ἀνέμενον τὴν ἔλευσιν τῆς Φερνάνδης, παραδιδόμενοι ἀμφοτέρω εἰς σκέψεις διαφόρους.

Ἡ κυρία Δελινιὺ διεννοεῖτο τὴν συνάντησιν, ἥτις μετ' ὀλίγον θὰ ἐλάμβανε χώραν, ἐφοβεῖτο εἰλικρινῇ ἐξομολόγησιν ἐκ μέρους τῆς θυγατρὸς τῆς, καίτοι τὴν αὐτὴν πρωτὰν τῇ ἐφάνερωσε τὴν θέλησιν τῆς. Ὁ κύριος Βρεμόν ἐξεπλήσσετο πλειότερον παρ' ὅσον ἤλπιζε, τὸ δὲ πνεῦμά του ἐπλανᾶτο εἰς λαβύρινθον εἰκασίων, μὴ γνωρίζων εἰς τί νὰ ἀποδῶσθαι τὴν νέαν πρόθεσιν τῆς κυρίας Δελινιὺ.

Καίτοι ὁ κύριος Βρεμόν ἦτο ἀνὴρ, ἡ δὲ Φερνάνδη—ὡς νέα καὶ εὐειδής—ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ λησμονηθῇ ἡ εἰκὼν τῆς μητρὸς τῆς, ἐν τούτοις ὁ κύριος Βρεμόν ἀνησύχει, ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν τῆς σκηνῆς, ἥτις ξεμύλλε νὰ διαδραματισθῇ. Χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ᾔδων Ζουάν, Λοβελάκος ἢ ὑποκόμης τοῦ Βαλμόν, πᾶς τις ἐν τῇ θέσει τοῦ κυρίου Βρεμόν εὐρισκόμενος, θὰ κατελαμβάνετο ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων.

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη τέλος, καὶ ἡ Φερνάνδη ἐφάνη.

Ἦτο ὡχρὰ καὶ περίλυπος· βαδίζουσα δὲ εἶχε τὴν ζωρότητα τοῦ πτηνοῦ, ἥτις τῇ προσέθετε μεγίστην γοητείαν. Οἱ ὠραῖοι τῆς ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο